

Той се навежда и целува грубите и ръце.

х

х

х

На задните места на автомобила се клатушкат Борис и Ирина.

Борис бърше потта от челото си.

- Това дѣйствително няма край!

- Защото се движим бавно - предупредателно му отвърща

Ирина.

Борис я поглежда сърдито.

- Какво искаш да кажем?

- Само това, че си станал много страхлив...

- А ти, как би постъпила на мое място?

- Поне бих се помъчила да скрия страха си.

- Както криеш любовниците си!

- Нима ги крия?

- Искан да ме убият!.. Но ако не бях аз, щеше да бъдеш нищо и никаква лекарка... и да преглеждам деца в някое селоко училище.

- Не. Щях да се омъжа за фон Гайдер.

- Но пак щеше да имам любовници.

- Вероятно.

х

По пращното шосе се движи бронирано отделение.

В челната рота на колоната седят командира на от-
делението и неговия адютант. Пред тях вдига облаци прах автомо-
бил на Борис.

- Кои са тях двамата пред нас? - пита ядосан командира
хва праха юлто се²наслони в устата му.

- Цивилни... - отвърща адютантът.

- Защо не избърват, а се влачат пред нас?